



วันนี้ขอเล่าเรื่องพระมหาเถระผู้เป็นแบบอย่างที่ดีรูปหนึ่งให้ฟัง....เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๖ ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมพระสงฆ์อาพาธรูปหนึ่งที่โรงพยาบาล ข้าพเจ้าเรียกท่านว่าหลวงพ่อบอน...หลวงพ่อบอนเข้ารับการรักษาผ่าตัดลำไส้ตั้งแต่ตอนเช้า ใช้เวลาประมาณ ๔ ชั่วโมง แล้วก็ออกมาพักอยู่ที่ห้อง CCU ด้วยอายุ ๘๐ ปี แพทย์จึงต้องดูแลอย่างใกล้ชิดเนื่องจากเกรงว่าจะติดเชื้อ ข้าพเจ้าเองเคยได้รับการผ่าตัดลำไส้มาก่อน ทราบดีว่าหลังการผ่าตัดมันเจ็บมากอย่างไม่เคยเจ็บเช่นนี้มาก่อนในชีวิต เจ็บที่แผลจนพูดอ้าปากพูดไม่ออก คุณหมอก็จะให้มอร์ฟินทุกสี่หรือหกชั่วโมงจำไม่ได้ แต่จำได้ว่าตอนได้มอร์ฟินใหม่ๆ ก็สบายหายเจ็บไปได้ชั่วโมงกว่าๆ หลังจากนั้นก็ต้องรอให้ครบเวลากว่าจะให้ได้อีกครั้ง ตอนนั้นข้าพเจ้าเข้าใจเลยว่าทำไมคนจึงติดยาเสพติด ข้าพเจ้านึกถึงว่า หลวงพ่อบอนอายุมากแล้ว แม้คุณหมอจะชมว่าท่านแข็งแรงสำหรับอายุเท่านี้ และอดทนมาก แต่แผลผ่าตัดที่ยาวถึง ๑๐ ซม. ก็คงทำให้ท่านต้องได้รับทุกขเวทนาทางกายเป็นอย่างมากแน่นอน หลังจากออกจากห้อง CCU คุณหมอให้พักผ่อนในห้องพักรักษาผู้ป่วยในโรงพยาบาลอยู่ประมาณ ๗ วัน แล้วนิมนต์ท่านไปยังสถานที่พักพิเศษนอกโรงพยาบาล เพื่อให้ท่านได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ โดยทางโรงพยาบาลจัดอาหาร และคุณหมอดูแลท่านเป็นพิเศษต่อไปอีก ๓ อาทิตย์ จึงอนุญาตให้กลับบ้าน

หลวงพ่อบอกท่านเป็นเจ้าอาวาส เป็นพระผู้ใหญ่ชั้นเจ้าคุณวัดหลวงแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าประทับใจในความเรียบง่ายของท่าน ในสมัยนี้การเข้าพบพระผู้ใหญ่ ยิ่งมียศมีตำแหน่งทางการปกครองสูง ก็มักเป็นเรื่องที่ต้องมีขั้นตอน เช่นทำเป็นจดหมายล่วงหน้า หรือต้องติดต่อผ่านพระเลขา เรียกว่าต้องมีด่านหน้าก่อน แล้วจะได้พบหรือไม่ได้พบก็ขึ้นอยู่กับหน้าด่านซึ่งบางวัดก็เป็นพระสงฆ์ บางวัดก็เป็นฆราวาสเป็นผู้พิจารณาว่าสมควรให้เข้าพบหรือไม่ หากเป็นเรื่องไม่สำคัญ หรือไม่ใช่มนุษย์คนสำคัญ ก็ให้ฝากเรื่องไว้ ทั้งนี้ส่วนใหญ่ก็ด้วยเหตุผลว่าเพื่อเป็นการรักษาธาตุขันธ์ครูอาจารย์ให้เหนียวเกินไป เป็นต้น

แต่กับหลวงพ่อบอก ทุกคนที่มาถึงกุฏิท่าน หากประตูเปิด ป้ายหน้ากุฏิเขียนว่า "อยู่" ก็จะได้พบท่านเสมอทั้งทุกคน ท่านรับญาติโยมโดยไม่เลือกชั้นวรรณะ ท่านไม่เคยรับคนนี้แต่ไม่พบคนนั้น ไม่ว่า พระ เณร ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ นักการเมือง นักธุรกิจ ดารา หรือชาวบ้านหน้าวัด ถ้าจะพูดอย่างชาวบ้านคือ กุฏิท่านนั้นหวั่นไหวไม่เคยแห้ง ความที่ท่านวางตนเป็นที่พึ่งของชาวบ้าน ท่านจึงไม่เลือกที่จะพบใครหรือไม่พบใคร ข้าพเจ้าเคยกราบเรียนถามท่านว่า ท่านมีพระเลขาไหมเจ้าคะ ท่านตอบว่าไม่มี งานต่างๆ ท่านแจกจ่ายไปให้พระในวัดรับผิดชอบกันเองแบ่งแยกหน้าที่กันไปตั้งแต่ท่านเจ้าคุณรองเจ้าอาวาส จนถึงพระเณรต่างๆ ข้าพเจ้าจึงกราบเรียนถามท่านต่อไปอีกว่า แล้วพระอุปัชฌายามีหรือไม่เจ้าคะ ข้าพเจ้ากราบเรียนถามเพราะไม่เคยเห็นท่านมีพระมาคอยอุปัชฌายาแม้แต่หยุดยกยาก็เก็บเองหยิบฉวยเอง ท่านตอบว่า ไม่มี แต่เรื่องนี้มีคนบอกข้าพเจ้าว่า หากว่าหลวงพ่อบอกต้องการสิ่งใดที่ต้องให้คนอื่นทำให้ ท่านจะกดกริ่ง ซึ่งไปตั้งอยู่ที่พักของเณร เณรก็จะรีบพากันมาที่กุฏิท่าน

ท่านจะมีชาจีนอย่างดีรับรองผู้มาเยือน ในสมัยก่อนจะเห็นท่านนั่งกับพื้น รับประทานอาหารที่ท่านจะรินน้ำชาจากกาใส่ถ้วยเอง บางครั้งท่านก็อนุญาตให้ญาติโยมได้ดื่มชาในกาของท่านด้วย ดูเหมือนท่านพอใจที่ได้ทำเช่นนั้น

แต่ปัจจุบันนี้ท่านงดทั้งน้ำชาและกาแฟเพื่อสุขภาพ

ท่านไม่มีอุปกรณ์เครื่องมือสื่อสารไฮเทค ไม่มีทีวี ไม่มีวิทยุเทปใดๆ โทรศัพท์ก็รุ่นเก่ามากและใช้เป็นโทรศัพท์อย่างเดียว การจัดการภารกิจและกิจนิมนต์ก็ทำแบบง่ายๆ บณกฐินจะมีกระดานใหญ่ ๒ แผ่นสูงประมาณ เมตรห้าสิบเซ็นต์เพื่อจดรายการภารกิจการประชุมคณะสงฆ์ นัดหมายแพทย์ และกิจนิมนต์ล่วงหน้าสามเดือนทั้งรอบเช้ารอบเพลรอบบ่าย ญาติโยมแต่ละคนที่มา หากจะนิมนต์ท่านหรือพระในวัด ต่างก็จะตรวจสอบตารางบณกระดานที่ท่านให้ดูได้อย่างเปิดเผย ถ้ายังมีช่องว่างก็เอาปากกาแบบลบได้ที่วางอยู่ เขียนรายละเอียดไว้เอง หากระบุว่ามีนิมนต์ท่านด้วย และเป็นเวลาที่ท่านไม่ติดภารกิจอื่น ท่านก็ไปให้ เรียกว่า ใครมาก่อนได้นิมนต์ก่อน First Come First Serve จจริงๆ ดูแล้วเหมือนท่านจะไม่มีเวลาพักผ่อนเอาเสียเลยเพราะกระดานเต็มตลอด และแบบนี้เองท่านจึงไม่ต้องมีพระเลขา เนื่องจากทุกวันที่ท่านก็จะมาตรวจดูรายการกิจนิมนต์เองว่าในแต่ละวันท่านมีกิจนิมนต์ได้บ้าง ท่านก็จัดพระในแต่ละสายในแต่ละกิจนิมนต์ ข้าพเจ้าเห็นว่านี่เป็นวิธีที่เรียบง่ายมาก และญาติโยมที่มาก็รู้สึกดี ๆ ยิ้มแย้มแจ่มใสทั้งขามาจากลัับออกไป

เรื่องกระดานดังกล่าวนี้ก็มีเรื่องเล่าที่เกือบขำไม่ออกว่า นานมาแล้วตอนที่ไปกราบท่าน ช่วงนั้นยังไม่เข้าวัดเข้าวาปฏิบัติธรรมเหมือนสมัยนี้ ระหว่างที่นั่งรอยุ่บนกฐินในขณะที่ญาติโยมท่านอื่นๆ กำลังสนทนากับท่าน ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจเรื่องความสำคัญของกระดาน ๒ แผ่นนั้น ข้าพเจ้าเป็นคนที่ยุกยิกมองไปที่กระดานก็เห็นว่ากระดานมองดูไม่สะอาดมีสีแดงบ้างน้ำเงินบ้าง เส้นแบ่งแต่ละช่องขีดไม่ตรงและลบหายไปบ้าง บางคนมาเขียนไว้แล้วลบ แล้วลบไม่หมดบ้างลายมือก็เล็กมาก หัวดออ่านแทบไม่ออก และมีสารพัดลายมือ ข้าพเจ้าคิดว่าคงเป็นรายการที่ลอกมาและสามารถเขียนใหม่ได้ ข้าพเจ้านึกไม่ถึงว่าท่านให้ญาติโยมเป็นคนเขียนกระดานเอง และนี่ไม่ถึงว่ากระดานนี้เป็นหลักฐานเดียวที่เป็นศูนย์รวมกิจของวัด ข้าพเจ้าก็เจตนาดีจะทำความสะอาดกระดานนั้นและเขียนใหม่ทั้งหมดให้สวยๆ เริ่มด้วยการตีเส้นใหม่ ข้าพเจ้าจึงกราบเรียนท่านว่าข้าพเจ้าจะทำความสะอาดกระดานท่านก็คองงๆ และไม่ทันได้กล่าวอะไร ข้าพเจ้าก็ลบข้อความบนกระดานนั้นออกไปสองที่ ท่านจึงกล่าวว่าอย่าลบ แล้วท่านก็ลุกเดินมาที่กระดานมองอย่างเพ่งพิศ

เพื่อดูว่าที่ลอบออกไปยังพ้ออ่านออกไหม โศคดีที่ปากกาลบยาก ยังพ้อมีให้อ่านบ้างบางบันทึก ท่านก็ได้ตำหนิข้าพเจ้าสักคำ แล้วท่านก็พยายามนึกว่าข้าพเจ้าลอบอะไรออกไปบ้าง ผลปรากฏว่า วันนั้นข้าพเจ้าจึงต้องขับรถไปตามบ้านผู้ที่ท่านพ้อจำได้ว่านิมนต์ไว้แต่ไม่แน่ใจเวลาบ้าง กิจใดบ้าง ข้าพเจ้าก็ไปตกครึ่งตามบ้าน...ถาม...ขอโทษนะคะบ้านนี้มนต์หลวงพ่อไว้หรือเปล่าคะ..วันที่เท่าไรคะ เวลาใดคะ... กิจใดคะ...โศคดีที่หลวงพ่อบอกท่านจำญาติโยมได้ มีเช่นนั้นยุ่งแ่น....

ข้าพเจ้าเพิ่งเคยเห็นในกฎีกานี้เมื่อไม่นานมานี้ เพราะท่านบวชมากจนบางเวลาเมื่อท่านใส่รองเท้าแล้วเท้าจะขานรองเท้าหลุดโดยไม่ทราบตัว ไม่นานมานี้ลูกศิษย์ลูกหาจึงถวายเก้าอี้มีที่รองขาและขอให้ท่านนั่งบนเก้าอี้แทน เพราะท่านนั่งกับอาสนะบนพื้นขาจึงกดทับกันอยู่นาน นี่คงจะเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ท่านบวชมากและมีเส้นเลือดขาด ที่ท่านนั่งกับพื้นก็พื้นเรียบจริงๆ ไม่มีตั่ง ดังนั้นเวลาถูลูกนั่งก็จะลำบากเมื่อท่านอายุสูงขึ้น ท่านบอกว่าท่านนั่งกับพื้นรับแขกเช่นนี้มาตั้งแต่ปี ๒๕๑๔

ท่านเคยเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ท่านเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ตั้งแต่จบ ป. ๔ ข้าพเจ้านับถือท่านในเรื่องที่ท่านไม่เคยที่จะหยุดที่จะเรียนรู้ และศึกษาสิ่งต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ หลายครั้งที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรับใช้พาท่านไปพบแพทย์ ระหว่างทางท่านจะหยิบสมุดจดที่ท่านจดคำศัพท์ภาษาอังกฤษขึ้นมาอ่านทบทวน ข้าพเจ้ารู้สึกที่งสมุดของท่านมาก ท่านจดเอง ศัพท์และประโยคหักทายต่างๆ เวลาท่านไปอินเดีย ชาวอินเดียจะพูดภาษาแบบอังกฤษยุคเก่า ท่านก็จดไว้ คำพูดที่เอากล่าวในงานต่างๆ ท่านก็เตรียมไว้เช่นคำอวยพร คำสอนคู่สมรสสำหรับงานแต่งงาน งานทำบุญบ้านเป็นภาษาอังกฤษ ศัพท์คำสอนในพระพุทธศาสนาซึ่งยากแต่ท่านก็ท่องจำในส่วนที่ท่านจะต้องใช้สอน ท่านไม่อ่านหนังสือพิมพ์ไทย กฎีกานอกจากหนังสือธรรมะแล้วก็มีหนังสือของคณะสงฆ์ พจนานุกรมไทยอังกฤษ อังกฤษไทย และหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษซึ่งท่านอ่านเพื่อฝึกภาษา ท่านอ่านจากหนังสือพิมพ์เรื่องฝรั่งกล่าวถึงศาสนาพุทธและท่านพุทธาส แล้วก็นำมาเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง เมื่อสองเดือนก่อนมีชาวฮ่องกง ๒ คน ติดต่อมาขอบวช ท่านรับไว้โดยให้พักอยู่ที่บริเวณเขตกุฎีกาน โดยท่านดูแลอบรมเองอย่างใกล้ชิด ท่านนำเดินจงกรมให้ดูเป็นตัวอย่างทุกวัน และสอนการภาวนา เมื่อข้าพเจ้านำของเยี่ยมท่านไปวางไว้ที่ห้องในโรงพยาบาล ขณะนั้นท่านยังอยู่ในห้อง CCU ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าบนโต๊ะที่วางอาหารที่เลื่อนได้บนเตียงผู้ป่วย มีหนังสือ "เจริญพระพุทธมนต์ " ปกสีเหลือง และมีเหมือนอะไรสักอย่างคันหนังสือเหมือนอ่านค้างไว้ ทำให้ข้าพเจ้าอึ้งไปว่า ตอนแรกที่ยังไม่ทราบว่าจะต้องผ่าตัด คุณหมอกทราบเรียนท่านเพียงว่าให้เข้าจำวัดที่โรงพยาบาลเพียง ๑ คืนเพื่อเข้าเครื่องตรวจดูทั้งร่างกาย ท่านก็ยังติดหนังสือนี้มาอ่านทั้งๆ ที่ท่านก็คงจะจำได้ขึ้นใจอยู่แล้ว ท่านใช้เวลาอย่างมีคุณค่าจริงๆ

ท่านเป็นพระที่มีเมตตาสูง มีความห่วงใยและระมัดระวังรักษาน้ำใจทุกคน ทั้งด้วยน้ำคำ และด้วยน้ำใจ เช่น ท่านไม่ฉีบน้ำเย็น แต่หากมีคนถวายท่านก็รอให้น้ำแข็งละลายจนหายเย็นแล้วค่อยฉัน ท่านไม่ปฏิเสธให้คนที่ถวายต้องเสียน้ำใจ

ท่านเป็นผู้ฟังและไม่โอ้อวด ครั้งหนึ่งท่านเดินทางด้วยเครื่องบินกลับกรุงเทพฯ มีพระนักเทศน์รูปหนึ่งซึ่งนั่งติดกัน ระหว่างการเดินทางก็เล่าให้ท่านฟังถึงการศึกษา - ความรู้ที่มีอย่างแตกฉาน และการได้รับเชิญให้ไปพูดไปสอนในสถานที่ต่างๆ สุดท้ายชวนท่านไปเที่ยวที่วัดซึ่งเป็นวัดราษฎร์อยู่ในกรุงเทพฯ โดยไม่ได้ถามไถ่ใดๆ เกี่ยวกับหลวงพ่อบอกเลย หลวงพ่อบอกท่านก็รักษาน้ำใจ มิได้แสดงตนว่าท่านเป็นท่านเจ้าคุณ ท่านวางตัวสบายๆ ไม่มีพิธีรีตรอง

เรื่องยศที่ท่านได้รับพระราชทานเป็นท่านเจ้าคุณนี้ เมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี้เอง หลังจากที่ข้าพเจ้ากลับจากการติดตามงานและประชุมเรื่องงานวัดแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ตรงไปกราบท่านและปรึกษาเรื่องเกี่ยวกับศาสนารัฐเพื่อขอคำแนะนำ อยู่ดีๆ ท่านก็กล่าวน้ำขึ้นมาลอยๆ ก่อนข้าพเจ้าจะได้พูดอะไร ว่า "ยศฐาบรรดาศักดิ์ต่างๆ ที่ยังไม่ได้ก็อยากได้ หรือที่ได้มาแล้ว หากมีความยินดีพอใจก็ยังไม่ถูกต้อง ไม่ใช่ทาง....."

แล้วท่านก็กล่าวต่อไปว่า "

ให้ดูที่การกระทำ ไม่ใช่..คำพูด

"

คำสอนสั้นๆ นี้เหมือนท่านให้ข้าพเจ้าไว้เป็นเครื่องวัดคุณธรรม ให้หยุดคิดพิจารณา ไม่ให้ติดที่ตัวบุคคล หรือสิ่งภายนอก แต่ให้วัดที่คุณธรรมทางใจ บุคคลแม้เป็นระดับครูอาจารย์ หากยังติดอยู่ ยังแสวงหา ยังไขว่คว้าอยู่ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมให้ได้มาซึ่งลาภ ยศฐาบรรดาศักดิ์ หรือพูดสอนอย่างหนึ่ง แต่กระทำอีกอย่างหนึ่ง ก็ไม่ใช่แบบอย่างที่ดี ยังไม่ใช่ธรรมะที่แท้จริง

หลวงพ่อบอกท่านชื่นชมท่านปยุตโตมาก ท่านแล้วว่าท่านปยุตโตเก่งตั้งแต่วัยเยาว์ ท่านเคยถามพระอาจารย์ของท่านปยุตโตว่า ท่านปยุตโตเก่งวิชาใด คำตอบคือ เก่งทุกวิชา คำว่า "ไม่ได้ที่ ๑" ไม่เคยมี เพราะได้ที่ ๑ ทุกวิชา ท่านปยุตโตขยันมากค้นคว้าพจนานุกรม ได้รับให้เป็นเจ้าอาวาสก็ไม่อยากเป็น ยศฐาบรรดาศักดิ์ที่ได้มาก็ได้เองเพราะผลงาน ไม่เคยทำเรื่องขอยศ และเมื่อได้รับพระราชทานมาท่านก็ไม่ได้มีความดีใจ หลวงพ่อบอกว่า อย่างเรา(ข้าพเจ้า)นะ ต้องไปทำงานให้ท่านปยุตโต เพราะท่านเป็นคนตรง ท่านรับฟังปัญหาเมื่อมีปัญหาใดๆ เกิดขึ้น ท่านปยุตโตจะแก้ไขทันทีไม่ปล่อยให้ลุกลาม ไม่ว่าเรื่องต่างๆ ในสังคม หากเกิดความคิดเห็นที่ขัดแย้งและหาบทสรุปไม่ได้ ท่านก็นำคำสอนในทางพระพุทธศาสนา มาแสดง มายืนยัน มาเป็นแนวทางปฏิบัติ และชี้แจงให้ความกระจ่างเสมอ หลวงพ่อบอกท่านกล่าวเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้าคิดว่าท่านมิได้หมายความว่าให้ข้าพเจ้าไปทำงานกับท่านปยุตโตจริงๆ เพียงแต่ท่านกล่าวเปรียบเทียบกับมากกว่า

เรื่องการทำให้อุณิศาเป็นยูริวิธีการปกครองที่ท่านใช้ปกครองวัดและคนในวัด ท่านท้าวตรีเข้า - ท้าวตรีเย็น และออกบิณฑบาตทุกวัน เรื่องนี้ท่านกล่าวว่าต้องทำให้เป็นตัวอย่าง หากท่านไม่ทำ พระลูกวัดก็ไม่ทำ และข้าพเจ้าสังเกตว่า บุคคลใกล้ตัวท่านทั้งหมดเป็นผู้ชายที่บวชเรียนแล้ว อย่างน้อยก็เคยบรรพชาเป็นสามเณร ทุกคนเท่าที่ข้าพเจ้าเคยพบและคุยด้วยมีทัศนคติดีคิดบวก สภาพจิตใจเบิกบานดี จะเห็นว่าเป็นผู้ยิ้มแย้มแจ่มใสเต็มใจรับใช้หลวงพ่อบอกและต้อนรับญาติโยมอยู่ห่างๆ เป็นผู้ที่สนทนาธรรมด้วยดี ข้าพเจ้าสังเกตเห็นหนังสือพุทธธรรมของท่านปยุตโตวางอยู่ในรถตู้ที่หลวงพ่อบอกใช้ หนังสืออยู่ใต้อพาทที่ไม่ใหม่ คือเห็นได้ชัดว่าได้รับการเปิดอ่านจนซ้ำ ตอนแรกข้าพเจ้าคิดว่าหลวงพ่อบอกท่านนำมาอ่านในรถ แต่ได้ความว่า เป็นหนังสือที่คนขับรถหลวงพ่อบอก.....ระหว่างที่รอหลวงพ่อบอก

หลวงพ่อบอกมีพระคุณต่อข้าพเจ้าอีกเรื่องหนึ่งคือ ท่านจะต้องไปสวดมนต์ที่วัดพระแก้วทุกวัน ที่ ๕ ของทุกเดือนจนถึงวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม ศกนี้ เพื่อถวายพระพรชัยมงคลและถวายพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ จัดโดยมหาเถรสมาคมและสำนักงานพระพุทธศาสนา ซึ่งบุคคลทั่วไปสามารถเข้าไปร่วมสวดมนต์ต่ออยู่ภายนอกบริเวณรอบพระอุโบสถได้ หลวงพ่อบอกท่านได้บอกข้าพเจ้าเรื่องนี้และให้โอกาสข้าพเจ้าได้ไปด้วยเพื่อไปสวดมนต์ ซึ่งข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายที่ได้อ่านบทความนี้ว่าหากท่านสามารถไปร่วมได้ ก็ควรไป จะมีหนังสือแจกก็สวดไล่ไปตามหนังสือ มีเก้าอี้หนึ่ง ข้าพเจ้าจะนั่งอยู่ตรงกลางมองไปเห็นพระแก้วมรกตประดิษฐานอยู่ตรงหน้าพอดี อากาศเย็นสบายดีมาก มีพุทธศาสนิกชนไปร่วมสวดมนต์บ้นร้อยคน เสียงดังไปทั้งวัดพระแก้ว สวดให้เสียงดังที่สุดได้เลย และไปนั่งภาวนาช่วงก่อนสวดมนต์ด้วยจะร่มเย็นดีมาก ลมพัดเสียงกระดิ่งทองเหลืองดังกรูกริ่ง

กลับมาเรื่องหลวงพ่อบอก ยามท่านป่วย ท่านประสงค์จะพักผ่อนจริงๆ โยมผู้ที่เฝ้าดูแลท่านกล่าวว่าท่านเกรงว่าลูกศิษย์ลูกหาจะตกอกตกใจ จึงไม่ยอมบอกใคร แม้แต่ญาติท่านก็ยังขอไม่ให้มาเพราะท่านเกรงใจทางโรงพยาบาลว่าหากมีคนมากก็อาจจะเป็นการรบกวนผู้ป่วยอื่นและพลุกล่นเป็นภาระของทางโรงพยาบาล ทางโรงพยาบาลและโดยเฉพาะคุณหมอดูแลหลวงพ่อก็เป็นอย่างดี คุณหมอมือชื้อเสียงและเก่งมาก จัดการทุกอย่างให้หลวงพ่อบอกทุกอย่างเองตามที่คุณหมอบอกเห็นสมควร

ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ เพราะท่านเห็นข้าพเจ้ามาตั้งแต่เป็นวัยรุ่น ในขณะที่ข้าพเจ้าพระสงฆ์ในทางลอบอกมามาก และบ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าประสบด้วยตนเองจะต้องยอมรับว่าทุกวันนี้ ข้าพเจ้าต้องพิจารณาในเรื่องสังฆมณฑลสังฆมณฑล แต่การที่ได้พบพระสงฆ์ที่มีเมตตาสูง ไม่ยึดติด คอยสอนและอบรมตักเตือน ทำคุณงามความดีให้ดูเป็นตัวอย่างเช่นนี้จึงเป็นคุณค่าหนึ่งของชีวิต

การผ่านตัดครั้งนี้ยังไม่ใช่ที่สุดของการรักษา แม้จะเข้าใจว่าการเจ็บป่วยเป็นเรื่องธรรมดา แต่ก็ภาวนาให้หลวงพ่อบอกแข็งแรง และการบำบัดรักษาผ่านไปได้ด้วยดี

วิริงรอง ทัพพะรังสี

อังคารที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๖

หลวงพ่อบอกว่า.....ให้ดูที่การกระทำ ไม่ใช่คำพูด

เขียนโดย Analaya

<https://www.facebook.com/notes/วิริงรอง-ทั้พะรังสี-wirangrong-dabbaransi/หลวงพ่อบอกว่าให้ดูที่การกระทำไม่ใช่คำพูด/534939513257926>